

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra SLÆGTEN

Citation: Wied, Gustav: "Slægten. 1967", i Wied, Gustav: *Slægten. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied06val-shoot-idm140460779641056/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Slægten. 1967

til Helmuth! Tror jeg ikke, Drengen er bleven nervøs trods alt sit Kød! I skulde rejse sammen og lade Madammerne være, hvad de er! Ja, De ler, min kære Macaroni; men jeg har da levet længe nok til at kunne se bag Tænderne!

Pastoren rejste sig. Han gouterede ikke Intimiteter, naar de berørte ham selv. Og han forsikrede smilende, at han havde aldrig befundet sig bedre end nu for Tiden. Kun en Smule Hovedpine af og til, det var det hele!

Men Enkebaronessen lod sig ikke føre bag Lyset. Hun rystede sine Krøller og hævede en Pegefinger.

— Verden er forrykt! sagde hun. — I ender alle paa Galehuset! Jeg er den eneste normale!

Og hun trak Mascani ned ved Siden af sig og begyndte, medens hun holdt fast paa ham, ivrigt hviskende at betro ham sine Bekymringer med Hensyn til Helmuth og Baronesse Alvilda.

— Det gaar rent Fanden i Vold! sagde den gamle Dame. — Jeg ser jo, hvor Drengen pines. Hun har kun Øje for ham, Scheele, Fætteren, den Fløjsabekat! Hvad skal det ende med? Naar Helmuth endda ikke brød sig om hende; men han er jo saa væk i hende som en Kat i en Rødspætte! Snakke ham til Rette, det nytter ikke. Jeg har prøvet paa det, men han bed mig af, saa det sved. Har De ikke et Raad? For galt ender det, om Drengen kommer over dem engang. Jeg kender ham! Hjernen paa ham bliver til Grød, og saa slaar han løs uden at tænke paa, at der kommer en Onsdag efter en Tirsdag. Kan De ikke hjælpe! Kan De ikke tale med en af Parterne?

Men Pastoren rejste sig igen og vrissede med Hovedet. Han vilde ikke høre mere. Brød sig ikke om at høre mere. Hvad kom det hele ham ved! Alt, hvad der foregik uden for ham interesserede ham ikke; syntes ham saa smaat og ubetydeligt i Forhold til det store, tilstundende Oppør, han skulde have med sig selv!

Og han bukkede for den gamle Baronesse og kom med nogle Udflugter og Undskyldninger: Man skulde ikke blande sig i andres Sager; det kom der aldrig noget godt ud af. Man skulde ikke agere Forsyn. Menneskene gled dog alligevel derhen, hvor deres Skæbne førte dem o. s. v., o. s. v. . . .